

Angela Merkel, la noia de Kohl que desafia la República de Schröder

Angela Merkel va accelerar el pas cap a la Cancelleria el 22 de maig, el dia en què Schröder va anunciar per sorpresa que volia eleccions avançades. La majoria dels seus conciutadans han assumit que una dona –i de l'Est– pot ocupar el primer càrrec executiu del país.

Sota l'aspecte melancòlic de la "noieta de Kohl", com se l'ha coneguda, s'amaga una màquina de poder, que s'ha imposat als barons del seu partit, la Unió Cristianodemòcrata Alemanya (CDU) i que està decidida a traslladar aquest domini a la Cancelleria. Costa encara, però, imaginar-se-la en una cimera del G-8 o abraçada a Jacques Chirac entre els líders de la Unió Europea.

Merkel, a punt de fer els cinquanta-un anys, divorciada del primer marit i sense fills, desafia Schröder, deu anys més gran, casat per quart cop, també sense descendència pròpia –encara que amb dues nenes a casa: Klara, filla de la seva esposa Doris, i Victoria, adoptada l'any passat–. Tots dos representen l'Alemanya d'avui. Però l'una va fer-se a l'ombra de Kohl, mentre que l'altre ha imprès un segell propi a la Cancelleria que va estrenar a Berlín, superada l'etapa de la República de Bonn. Ella, filla d'un

pastor protestant, va sorgir de l'anomenat als trenta-set anys, convertida en ministra de la Família i la Joventut per un Helmut Kohl necessitat de personal de l'Est. Ell, que no va conèixer mai el seu pare, un soldat caigut a Romania uns dies després de venir al món, tenia clar el que volia des que, una nit, a principi dels vuitanta, segons expliquen els biògrafs, de camí cap a casa es va aturar davant de la Cancelleria i es va aferrar als barrots al crit de "vull entrar aquí dins!". Merkel té ara mateix la missió de treure'l d'allà.

De fet, el repte el va llançar Schröder. El 22 de maig, dues hores després de perdre el bastió socialdemòcrata de Renània del Nord-Westfàlia, Schröder va treure una carta inesperada i va dir que necessitava escoltar la veu del poble sobirà. Els comicis renans tancaven una llista dolorosa d'eleccions perdudes, en bona part per culpa dels retalls de Schröder a un model social que Alemanya ja no es pot permetre. Merkel no comptava amb un final prematur de la legislatura, disset mesos abans del que marcava el calendari polític. La CDU no tenia previst designar un candidat fins a l'any següent, però sembla que Schröder tenia pressa.

Entre el harakiri polític i l'agonia, Schröder va triar el primer. Les enquestes asseguren que Merkel guanyarà i

Angela Merkel desafia Gerhard Schröder. [...] Tots dos representen l'Alemanya d'avui

A dalt, Angela Merkel, el 2000, quan va ser elegida presidenta del CDU. A baix, en una compareixença al Parlament, amb Schröder, el seu contricant, al fons.

Les enquestes asseguren que Angela Merkel guanyarà i que una coalició conservadora-liberal prendrà el relleu a la socialdemòcrata-verda

que una coalició conservadora-liberal prendrà el relleu a la socialdemòcrata-verda, l'única que ha conegut la República de Berlín. Ni un sondeig dels molts que circulen des de fa mesos veu una altra constel·lació.

En les sis setmanes compreses entre el 22 de maig i l'1 de juliol, el dia que Schroder va sotmetre's al vot de confiança del Parlament per perdre'l deliberadament i passar la veu al poble, Merkel ha completat una metamorfosi. Un parell de retocs al pentinat de sempre i una mica de cosmètica rejuvenidora en són els signes externs dels canvis de la "noieta de Kohl". L'autèntica revolució Merkel, però, ha anat per dins.

Angela –o Angie, com alguns li diuen ara, en un intent modernitzador que no encaixa en el seu posat clàssic, aliè a coqueteries– va torejar durant anys els retratistes polítics que la pintaven com una dona discreta, estudiant modèlica en temps de la República Democràtica Alemanya (RDA) i doctora en Ciències Físiques, que va arribar al Govern per obedient net i polít de col·laboracions amb el règim comunista –una de les obsessions de Kohl–, va ingressar a la CDU en ple procés de reunificació i va aprendre ràpid, sense aixecar la veu.

Kohl va ser-ne padrí polític, però ella no va resignar-se a quedar aparcada en la secretaria general de la CDU. Els fets la van ajudar: amb el pas a l'oposició, va esclatar l'escàndol de la comptabilitat paral·lela a la CDU de l'era Kohl i la presidència del partit va quedar buida. Wolfgang Schäuble, segon del patriarca conservador durant dècades, havia quedat marcat per l'afer. Ella va assumir-ne la vacant.

Es van equivocar els qui es pensaven que seria una presidenta de transició, destinada a cremar-se amb l'escàndol per fer lloc a un successor quan acabés el castell de focs. Des que Merkel va assumir la presidència, al 2000, la cuina

conspiradora de la CDU no ha deixat de funcionar ni un dia. S'ha anat desfent, l'un rere l'altre, dels enemics interns, mentre els socialdemòcrates de Schroder continuaven considerant-la una rival feble, en cas d'arribar al cos a cos contra el canceller.

Encara ressona una frase malintencionada del bàvar Edmund Stoiber –el rival derrotat per Schroder tres anys enrere–, dita en petit comitè però perfectament audible: la filla del pastor protestant i el solteret de Bonn no farien ombra al duet format per Gerhard Schroder i Joschka Fischer, el ministre d'Exteriors. El solteret és Guido Westerwelle, cap dels liberals i homosexual declarat, suposat soci de la futura coalició de Govern.

La hipòtesi en què ni tan sols els conservadors creien avança, però, cap a la realitat. El dia del vot de confiança al Parlament Joschka Fischer va ser l'heroi de la sessió amb una frase: "Vostè [Merkel] i els seus sondeigs són una mena de fantàstic *soufflé* al forn. Veure'm què passa tres setmanes abans de les eleccions, quan les sobiranes i els sobirans punxin el *soufflé*..." El líder verd i cap de la diplomàcia alemanya va retrobar-se amb el to combatiu dels seus millors temps a l'oposició.

Schröder s'ho mirava amb un posat relaxat de qui no té res a perdre que manté des que es va posar en camí cap a les eleccions anticipades. Feia temps que no se'l veia tan serè i alliberat, coincideixen els comentaristes, mentre compten els dies que falten perquè el *soufflé* de Fischer entri a la Cancelleria. La premsa del cor trobarà a faltar Schroder. De l'animada vida privada del canceller –que d'exhibir divorcis ha passat a presumir d'esposa, mare i ties– aniran a la discreció de Merkel, que només passeja en públic un cop l'any amb el seu marit, un catedràtic de Química, per l'estrena del Festival d'Òpera de Bayreuth.

Gemma C. Serra

